

10. STUDIJA

DUH ZDRAVE PAMETI

Duh Božji u Njegovom Narodu Istjeruje Van Duh Straha—
Čovječanstvo Općenito Mentalno i Fizički Nezdravo—Smisao u
Kojem je Sveti Duh Duh Zdrave Pameti—Djelovanja koja
Proizvode Taj Rezultat—Dokazi Duha Zdrave Pameti.

„Jer nam Bog ne daje duha bojažljivosti, nego jakosti i ljubavi i razboritosti.” (2. Tim. 1:7)

PO SVAKOM zakonu jezika, duh straha je ovdje stavljen nasuprot drugom duhu. Ako bi Duh ljubavi, jakosti i razboritosti, bio osoba, ili tri osobe, tada bi po svakom razumu Duh straha trebalo smatrati još jednom osobom. Pogrešnost takvog argumenta je toliko očigledna da nije potrebno ništa više doli same izjave za njegovo pobijanje.

U onoj mjeri u kojoj je Gospodinov narod ispunjen sa njegovim svetim Duhom ili utjecajem, i sve više njime proširen, i povećan, oni imaju manje duha straha. Duh straha u Kršćaninu je duh sumnje, i označava nedostatak vjere, nedostatak svetog Duha. Duh straha je plodan izvor zla u duhovnim stvarima, u svakom obilježju Kršćaninovog rasta, pojedinačno i kao Crkve; i također je blisko poistovjećen sa fizičkom slabošću i nesposobnostima. Dijete Božje koje je ispunjeno sa svetim Duhom div je u usporedbi sa svojim prirodnim jastvom; zato što su njegovi strahovi ugašeni, njegovo je srce učvršćeno, njegova vjera je ukorijenjena i

utemeljena, i njegova duša je usidrena sigurno i postojano, unutar zavjese. On je tako spriječen da ne bude odnesen na stijene katastrofe, kada navale olujni vjetrovi nevolje. Sveti Duh je stoga moć onima koji ga imaju, što je često izazivalo čuđenje kod njihovih neprijatelja.

Mi ne tvrdimo da se Kristovo Evanđelje hvata onih koji su jakog uma i snažnih tijela, i da su prema tome oni koji su njegovi snažni; baš naprotiv, mi držimo da je u stvarnosti, isto tako kao i po Biblijskom svjedočanstvu, istina da Kristovo Evanđelje obično zahvaća one slabije, koji osjećaju svoju slabost, i koji shvaćaju više nego snažni svoju potrebu za pomoći. Ipak takav je preobražavajući utjecaj svetog Duha na one koji ga primaju, da u svojoj slabosti postaju snažni. Slabo ovoga svijeta postalo je moćno kroz Boga (kroz Duh, moć Božju) do rušenja utvrda zabluda i grijeha, i do izdržljivosti u dobroj borbi kao dobri vojnici Gospodina Isusa Krista, na veliko iznenađenje onih koji su prirodno nadmoćniji od njih. (1.Kor. 1:27; 2. Kor. 10:4; 2. Tim. 2:3,4)

To je bilo istina u prošlim vremenima, kada su se slabi svijeta zalagali za Kristovu stvar, postojano podnoseći kušnje i poteškoće pred kojima bi zadrhtali i najснаžniji svijeta. I isto je i dalje istina za istu klasu, jer premda su se posebnosti progonstva uvelike promijenile, ipak je i dalje neophodno „trpjeti nedaće kao dobri vojnici,” i „polagati svoje živote za braću”; i slabo svijeta, da, oni, koji su ništa, koje je Bog izabrao, i dalje zbuduju mudrost i moćne ovog svijeta. (1. Kor. 1:27,28)

Taj Duh Božji u nama nije samo Duh snage, nego i Duh ljubavi, kaže Apostol. Ljubav koja je ovdje spomenuta nije prirodna ljubav koju do neke mjere posjeduje cijelo čovječanstvo, pa čak i divlje zvijeri—u velikoj mjeri duh sebičnosti. U onima koji primaju sveti Duh ljubavi ta bi se prirodna ljubav trebala pojačati, proširiti, produbiti, i trebala bi

sve više gubiti te svoje sebične karakteristike, i postajati velikodušnijom ljubavlju, samopožrtvoivnom, utemeljena ne na sebičnosti, nego na načelima pravednosti, istine, dobrote, i posjedovati općenito Duh, stav Božji. I taj bi se Duh ljubavi trebao nastaviti, povećavati i izobilovati u sve većoj mjeri, sve dok ne dođe ono što je savršeno a ne nestane ono što je djelomično. (1. Kor. 13:10)

Ne postoji ljepše očitovanje svetog Duha u Gospodinovom narodu od onoga kojega Apostol u našem tekstu označava „Duhom zdrave pameti.” Gospodinov narod, po prirodi, nije ništa više zdravijeg uma od svjetovnih ljudi. Baš naprotiv. Kao što smo već vidjeli, tendencija je Evanđelja privući one koji su više nesavršeni, koji shvaćaju svoju vlastitu nemoć i svoju potrebu za milošću i snagom odozgo, umjesto da utječe na one koji su snažnijeg i zdravijeg uma—koji, kada sebe uspoređuju sa drugima, imaju samozadovoljan, samopravedan duh ili um.

Međutim kad god je Istina primljena u dobra i poštena srca i donosi svoj legitiman plod, i Gospodinov narod postane sudionicima njegovog svetog Duha, bilo da su prirodno snažni ili slabi, oni time dobivaju „Duh zdrave pameti”—njihove su prosudbe jasnije, istinitije, pouzdanije, nego prije; zato što imaju na umu, prije svega, izričite upute Gospodinove Riječi u pogledu onoga što bi trebali činiti, i što ne bi trebali činiti—upute koje pokrivaju gotovo svako obilježje i cilj života. Oni koji su prihvatili Gospodina kao svog instruktora i učitelja, i koji imaju Duh poslušnosti Očevoj volji, imaju „Duh zdrave pameti,” zato što se ne pouzdaju samo u svoj vlastiti sud, niti samo u svoje vlastito razumijevanje, nego su poslušnošću Gospodinovim uputama oni sačuvani u životnim poteškoćama od zamki i nedaća koje snalaze one koji nemaju vodstvo i uputu od nadnaravne mudrosti.

Kao posljedica pada naše rase u grijeh i njegovu osudu, smrt,

cijeli je svijet bolestan, mentalno isto tako kao i fizički—ali u različitim stupnjevima, u skladu sa okolnostima i nasljeđu. Kao što su neki fizički manje zdravi od drugih, tako su neki mentalno manje zdraviji od drugih, ipak svi su bolesni, kao što Sveto Pismo objavljuje, „Nema pravedna [savršenog, zdravog, bilo umno ili tjelesno], nema nijednoga.” (Rim. 3:10) Figuratívno, svi su pokriveni sa ranama i modricama i otvorenim čirevima—mentalnim i fizičkim. (Iza. 1:5,6) Prokletstvo grijeha teško pritišće cijelog čovjeka—um i tijelo.

Dobro je poznata činjenica da bol jednog uda na tijelu prouzrokuje oboljenje cijelog tijela, uključujući um. Um ne može biti savršeno zdrav, dok ga podržava i hrani nezdravo tijelo. Oboljenje želuca dispeptika ima izravan učinak na njegov um, isto tako kao i na njegov cijeli fizički sistem. Osoba čija su pluća bolesna ne može izbjeći izvjesnu mjeru odgovarajućeg mentalnog oštećenja; slično tome, kada su drugi organi, srce, jetra, bubrezi bolesni i izvršavaju svoje funkcije nesavršeno, posljedica će neupitno biti poremećena krv, i poremećen nervni sistem, centar kojega je mozak. Slično tome mozak kojeg muči bol ili je nesavršeno hranjen kroz pothranjenost, ili upaljen kroz neuspjeh djelovanja organa za lučenje, sigurno će biti oštećen u svim svojim različitim funkcijama: on ne može niti misliti niti razmišljati ispravno, niti logično, kao što bi to u savršenom stanju. Rastrojstvo uma je toliko uobičajeno, da riječ rastrojstvo nije primijenjena izuzev u posve ekstremnim slučajevima koji su više od prosječne neumjerenosti, neuravnoteženosti. Međutim nitko sa prosudbom i iskustvom neće dovoditi u pitanje ove zaključke.

Javlja se pitanje, Kako ili gdje dodjeljivanje svetog Duha Kršćaninu služi da popravi njegovo prosuđivanje, i postane mu Duhom zdrave pameti? Mi odgovaramo da je božanski um savršen, „zdrav,” i prema tome u onoj mjeri u kojoj su Kršćani u stanju odložiti svoj vlastiti um ili prosuđivanje, o bilo kojoj ili

svim stvarima, i umjesto toga prihvatiti božanski um, volju, prosudbu, da upravlja njihovim životom, do te će mjere oni imati *duh* ili stav zdrave pameti—Božji um. Mi s time ne mislimo da mozgovi Kršćana prolaze kroz promjenu ili preokret prirodnog reda u njegovom djelovanju, nego da pod utjecajem svetog Duha, Duha Istine, takvi uče postupno *ispravljati pogreške* u svojim vlastitim prosuđivanjima što se tiče svih različitih pitanja koja dolaze pred njih, kako bi ih uskladili sa učenjem svetog Duha kroz Riječ Božju. Ilustrirajmo to: zamislimo da imamo sat, loš mjerac vremena, i bez sredstava za regulaciju; pretpostavimo da mi također često imamo pristup kronometru apsolutne točnosti, koji nam je pokazao da naš sat gubi trideset minuta svakih dvadeset i četiri sata, mi bi tada naučili kako ga ispraviti, resetirati ga svakih dvadeset i četiri sata. Osim toga, mi bi smo također naučili kako procijeniti njegovu pogrešku u bilo kojem trenutku dana. Tako je i sa našim prosudbama, i različitim stvarima i područjima života: kada ih odmjeravamo sa savršenim standardom, mi utvrđujemo da smo ili prebrzi ili prespori, preslabi ili prejaki, u našim mentalnim i fizičkim emocijama. I dok smo mi prilično u nemogućnosti promijeniti naše metode razmišljanja i postupanja tako da oni budu savršeni i u potpunom skladu sa onima našeg Gospodina Isusa, našeg standarda, ipak mi smo u stanju regulirati naše razmišljanje, naše prosuđivanje, prema standardu koji nam je stalno u mislima, na način i u onoj mjeri u kojoj to oni koji nemaju taj savršeni standard, ili koji ne nastoje biti regulirani njime, neće niti shvaćati niti biti u stanju oponašati.

Tko nije zapazio kod svojih prijatelja i svojih bližnjih (isto tako kao i u sebi) obilan dokaz takve bolesti pameti da oni nisu u stanju vjerodostojno upravljati svojim poslovima, a koji ipak prouzročuju velike smetnje sa svojim nastojanjima da upravljaju poslovima drugih? Kroz uobraženost oni sude drugima, ogovoraajući se miješaju u tuđe poslove, premda dokazuju potpunu

nesposobnost za upravljanje svojim vlastitim poslovima. Nije li to jedan dokaz nezdrave pameti—mjera ludila? Ne nalazimo li da je to isto načelo, prenešeno u još veću krajnost, primjetno u slučajevima svih onih čije je prosuđivanje toliko bolesno da su obavezni biti zatvoreni u umobolnici? Nesumnjivo su uobraženost, odobravanje i strah temelj mentalnih poteškoća kod većine onih koji su zatvoreni u umobolnicama—mnogi od preostalih su opsjednuti demonima. Ako uđemo u umobolnicu mi tamo nalazimo neke od stanara koji rade pod umišljajem da su oni veoma bogati, ili da su kraljevi, ili kraljice, ili plemići, i shodno tome su puni ponosa i osjetljivosti, i lako se uvrijede. Drugi trpe zamišljene nepravde i zamišljaju kako ih se ne dovoljno cijeno, i kako ih njihovi prijatelji nastoje maknuti sebi sa puta, zbog straha od njihovog utjecaja, ili da sakriju njihovu sposobnost, ili da ih spriječe da steknu bogatstvo. Drugi, kroz strah, zamišljaju da im svatko traži oduzeti život, da je cijeli svijet lud, a da su samo oni pametni; ili da je Bog protiv njih, i da je njihova sudbina vječno mučenje, zato jer su počinili neoprostive grijeh, itd.

Sve su to samo ekstremna mentalna stanja i karakteristike koje promatrač može vidjeti posvuda oko sebe svakog dana na svim područjima života. Sklonost svijeta i duha svijeta, sa svojim ambicijama i ponosom, svojim praznovjerjima i zabludama i strahovima, je da pojača ta prirodna stanja; i kao rezultat mi nalazimo da se ludilo u ekstremnom obliku naglo povećava po cijelom civiliziranom svijetu.

Ono što oni trebaju—što mi i cijelo čovječanstvo trebamo—jeste zdrava pamet: ali vrijeme za opće izlječenje mentalnih i fizičkih oboljenja svijeta od ruku Velikog Liječnika je Milenijsko Doba, kada bude bilo u potpunosti uvedeno; međutim to doba ne može započeti, i njegova okrepa i blagoslov ne mogu doći, sve do određenog vremena. Ali u međuvremenu, pozvana van Evandeoska Crkva zadobiva, kroz njenog Gospodina i njegovu

Riječ, *njegov* sveti Duh—Duh *njegove* zdrave pameti, koji je isti kao i Očev um ili Duh. I u onoj mjeri u kojoj svaki član koristi svoje prednosti u povezanosti s time takav će primit pomoć u prirodnim mentalnim i fizičkim nevoljama koje nas opsjedaju zajedno sa cijelim svijetom čovječanstva. Riječ Gospodinova nas stoga usmjerava kroz Apostola—„Da, po milosti koja mi je dana svakomu između vas velim: ne precjenjujte se više no što se treba cijeliti, nego cijelite se razumno [ne po tijelu, nego prema njegovoj novoj prirodi], kako je već komu Bog odmjerio mjeru vjere.” (Rim. 12:3) Za mnoge je životno djelo, pobijediti njihovo precjenjivanje samih sebe, ali im u tom djelu ispravljanja njihovog ponosa, pomažu riječi Gospodara, koji kaže, „Blago krotkima: oni će baštiniti zemlju!” Pomažu im također i riječi Apostola, koji objavljuje da „Bog se oholima protivi, a poniznima daje milost [naklonost].” „Ponizite se dakle pod snažnom rukom Božjom da vas uzvisi u pravo vrijeme.” (Mat. 5:5; Jak. 4:6; 1. Pet. 5:5,6)

Ali, u stvari, nije mnogo velikih, niti mnogo mudrih, prema ovom svijetu i u skladu sa njihovom procjenom njihove vlastite mudrosti, Bog izabrao; nego umjesto toga siromašne ovog svijeta, bogate u vjeri—koji se ne pouzdaju u svoju vlastitu mudrost, niti u svoju vlastitu pravednost, nego prihvaćaju Krista kao svoju mudrost, njihovo opravdanje, njihovo sve.

Slično tome, onima koji imaju „duh straha” pomognuto je suprotstaviti mu se sa „Duhom istine,” „Duhom ljubavi, „ ako ga prime—jer, „savršena ljubav istjeruje strah.” (1. Ivan. 4:18) Kako upoznavaju Boga proučavajući njegovu Riječ i milostivi plan vjekova tamo iznesen, to uklanja iz njihovih umova veliki košmar straha i užasa koji muče tolike mnoge. To im daje nadu umjesto straha—nadu koja neće razočarati, zato jer je ljubav Božja izobilno izlivena u njihova srca kroz sveti Duh—Duh zdrave pameti.

Tako su isto oni koji su previše ponizni (previše im nedostaje

samopouzdanja) da ikada postignu išta u životu, ohrabreni i podignuti i učinjeni korisnima i sebi i drugima, istim Duhom istine koji prekora i ispravlja one koji su pretjerano samouvjereni, samozaložni, potpuno obuzeti samima sobom, egoistični. Prve se ohrabruje jamstvima Božje pomoći; potomje se ograničava, usmjerava ih se, dovodi ih se u podložnost i poučava onome što je ugodno Bogu i korisno njima samima: kao što Apostol kaže, „Ako tko [samouvjeren] misli da što zna, još ne zna [po svojoj vlastitoj mudrosti] kako treba znati.” (1. Kor. 8:2) Međutim, imajmo na umu, preobrazba karaktera, ne dolazi od toga što govorimo, Gospodine, Gospodine, niti zbog toga što posjedujemo Bibliju; niti zbog pridruživanja ljudskoj organizaciji nazvanoj crkva; nego pridruživanjem Kristu, i primanjem od njega Duha njegove Riječi, Duha istine, Duha svetosti, Duha zdrave pameti—njegovog svetog Duha i Očevog.

Čovjek koji, milošću Božjom, i svojim prihvaćanjem te milosti, dođe u posjed Duha zdrave pameti, ima mnogo prednosti u svakom pogledu od ostatka čovječanstva; jer Duh zdrave pameti je Duh mudrosti. Takav daleko ispravnije od drugih vrednuje stvari ovog života—bogatstvo, slavu, društveni položaj, itd. Sa svog novog stanovišta on vidi stvari povezane sa svim onim što drugi ne primjećuju. Njegov um, poučen iz Gospodinove Riječi, raspoznaje da ako bi on nagomilao svo bogatstvo svijeta, da on ne bi mogao odnijeti ništa od toga sa sobom kada umre. On vidi da je slava veoma šuplja i veoma prolazna stvar, i da se u užurbanom tempu života mrtve brzo zaboravi. On uviđa da je društvo plitko, i da su njegove izjave poštovanja, itd., često neiskrene, i da njegov žar prestaje sa smrću—ako ne prije u financijskoj katastrofi. Oni uviđaju, jezikom svijeta, da—„Igra [šanse za zemaljsku slavu i bogatstvo i užitak] nije vrijedna svijeće.” I zaista, sa stanovišta prosječnog muškarca i žene svijeta, život je samo

igra karata—nezadovoljavajuća u svojim rezultatima, jer čak i najuspješnijima to na kraju ne znači ništa.

S druge strane, djeci Božjoj, koja su sada začeta svetim Duhom „uzvišenog poziva” ovog Evanđeoskog Doba, ono što je ponuđeno odvlači njihove misli od tričarija i zabluda koje zarobljuju i ponekad razgnjevljuju misli misli čovječanstva općenito. Njihove su radosti i ambicije uzvišenije—za uzvišenijim društvenim položajem, za većim bogatstvima i za Kraljevstvom—za nebeskim bogatstvima i nebeskim i vječnim Kraljevstvom. Ambicije nadahnute sa tim nebeskim obećanjima su *svete* ambicije, pune milosrđa i dobrih plodova, i djeluju na liniji ljubavi, dok su djelovanja zemaljskih ambicija na linijama sebičnosti.

Muškarac ili žena čiji je cilj uzdignut od tih zemaljskih igračaka i ispraznosti i ambicija, i usmjeren na nebesko, sigurno ima puno bolje mogućnosti za pokazivanje zdrave prosudbe što se tiče svih poslova ovog sadašnjeg života—zato što oni gledaju na njih sa relativno nezainteresiranog stajališta. On je u svijetu, i dužan je živjeti, i u tom se pogledu brinuti za stvari koje su potrebne i pristojne i poštene u očima svih ljudi; ali budući da je oslobođen od neumjerenih ambicija prema svjetovnim stvarima, on je srazmjerno tome oslobođen od pritiska škrtosti, pohlepe, ponosa, itd., i bolje je u stanju misliti i postupati pravedno, i dobrostivo pokazivati suosjećanje prema svima. Taj Duh zdrave pameti, ili boljeg prosuđivanja iskusnog Kršćanina, ne smatra se kao ispravljanje ili popravak njegovog zemaljskog ili tjelesnog uma, nego kao *novi* um ili stav, začet u njemu odozgor sa nadasve velikim i dragocjenim obećanjima Gospodinove Riječi. (2. Pet. 1:4) Njemu tako taj njegov novi stav, Duh ili stav zdrave pameti, sveti Duh Gospodinov pomaže. I njegov će um biti zdrav u onoj mjeri u kojoj on prima sveti Duh i ispunjen je njime. I to će biti brzo ili

sporo u onoj mjeri u kojoj je njegova ljubav prema Gospodinu i njegovoj pravednosti gorljiva ili hladna.

Gospodar je bio taj koji je upitao, „što će čovjek dati u zamjenu za život [svoje biće—svoje postojanje] svoj?” (Mat. 16:26) Čovjek sa zdravom pameti ne bi zamijenio ono najvrednije što posjeduje (svoje biće), za bilo što—bogatstvo, slavu ili položaj. I u onoj mjeri u kojoj bilo tko prima Duh zdrave pameti, to će biti njegova procjena. Baš naprotiv, mi vidimo kako svijet danas čini suprotno, i tako dokazuje njihovu mentalnu bolest. One koje se smatra najmudrijima u svijetu troše svoj trud na ono što ne zadovoljava—na sakupljanje bogatstva; u borbi za čašću, društvenim položajem i unapređenjem; na isprazno bahačenje i užitke grijeha. Čak i kada ne bi bilo budućeg života, svi koji imaju Duh zdrave pameti mogu vidjeti da su takvi pravci postupanja nemudri; jer većina provede sadašnji život pripremajući se za uživanje, i zatim legnu u smrti, shvaćajući da nisu dobili ono što su tražili—i da će bogatstvo ili slava koje su ostavili iza sebe uskoro biti raspršeni, ili ako ne budu raspršeni, da će ostati kao spomenik njihove ludosti, pohlepe i bolesti uma.

Svjetojni život, lišen razumnih ciljeva i ambicija, ono je što Apostol naziva „vaše *isprazno* [besplodno] življenje koje ste naslijedili od očeva.” (1. Pet. 1:18) Običaj rada za nedostojne ciljeve je nasljedan; čovjek ne zastane kako bi razmislio o stvari, već se užlijebi u ono u čemu su bili njegovi roditelji. Međutim Apostol ističe da je naša promjena pravca postupanja zbog toga što smo saznali da smo bili *otkupljeni* sa dragocjenom krvlju Krista. Mi smo otkrili kroz Riječ milosti kako je pravac svijeta ispraznost i da svi slijede pravac ispraznosti zbog izopačenosti—bolesti uma uslijed pada—i budući da smo saznali za veliko otkupljenje mi smo se rado

posvetili njemu koji nas je otkupio i primili smo od njegovog Duha—Duha zdrave pameti.

Kada se na sadašnji život gleda sa stanovišta svetog Duha, predstavljenog u Svetoj Riječi, vidi se da je to samo jedno razdoblje školovanja, priprema za budući život, za sve one koji vide tu nagradu i čuju „poziv.” Međutim, jedino oni čije su oči otvorene i koji vide *iznutra* mogu razumjeti koliko je nemudar pravac postupanja većine, koji, daleko od toga da obuzdavaju svoje vlastite sebične sklonosti, i njeguju plemenitije i istinskije elemente njihove pale prirode, u mnogo slučajeva potkopavaju karakter, i ostavljaju svijet prilikom smrti slabijeg karaktera nego kad su u njemu bili rođeni, često sa nasljeđem slabosti koja je neotuđiva od njihovog potomstva.

S druge strane, dok Riječ Božja i sveti Duh te Riječi obuzdavaju naše ambicije prema zemaljskim bogatstvima, i zasigurava nam da je „korijen svakog zla ljubav prema novcu” (1. Tim. 6:10), oni nas štite od suprotne krajnosti lijenosti, ravnodušnosti—poučavajući svakoga da bi se trebao pobrinuti za ono što je pošteno u očima svih ljudi, i posebno za potrebe svog vlastitog kućanstva. Oni nas potiču da „ne budemo nemarni u poslu, nego revni u duhu. Gospodinu služiti!” (Rim. 12:11) Stoga su, oni koji imaju Gospodinov Duh čuvani od ludosti onih koji provode život sa Bunyanovima koji „grebu po blatu,” prikupljajući sebi blaga koja nisu od istinske vrijednosti; oni su također čuvani od bolesne ravnodušnosti, i potaknuti su biti energičnima u svim dobrim službama, koje će biti korisnima ljudskom rodu i koje će imati božansko priznanje, i biti prihvaćeno kao služba „učinjena Gospodinu,” koja će imati njegovu obilnu nagradu u vječnom životu.

Duh zdrave pameti vidi u sadašnjem životu prilike za postizanje bogatstava karaktera, bogatstava milosti, i za

sakupljanje blaga koja niti moljac niti lopov kvare, nego koja će biti trajna—vječne radosti. Ne da nas Duh zdrave pameti vodi da živimo u budućnosti, i da pritom zanemarujemo sadašnji život: umjesto toga on živi mudro u sadašnjosti, držeći na umu budućnost.

Duh zdrave pameti proširuje i produbljuje karakter uzduž svih njegovih dobrih linija; on ne samo da pomaže onomu koji ga ima da ispravno gleda na sebe, nego da također i da ima ispravno gledište o svojim bližnjima u degradaciji, i proširuje njegovo suosjećanje. On uviđa oštećenje svog vlastitog uma i tijela kroz pad, i svoju vlastitu potrebu za milosrđem i korisnim ispravljanjem, isto tako kao i slično rastrojstvo cijelog svijeta čovječanstva, i općenitu potrebu za suosjećanjem i pomoći za ispravljanjem. Dok uči ispravljati nedostatke i nejednakosti svog vlastitog uma, on još više suosjeća sa drugima koji su bez tog regulatornog načela, tog Duha zdrave pameti, i koji su spriječeni prihvatiti ga zbog protivljenja Protivnika, „boga ovog svijeta,” koji osljepljuje umove onih koji ne vjeruju, kako slavno svjetlo božanske dobrote, na licu Isusa Krista, ne bi zasvijetlilo u njihovim srcima, i donijelo im Duh zdrave pameti. (2. Kor. 4:4)

U onoj mjeri u kojoj se on razvija u tom svetom Duhu svog posinjenja, „novo stvorenje u Kristu Isusu,” on postaje, kroz njegovo djelovanje, postupno sve više strpljiv, suosjećajan, velikodušan i pun ljubavi—više Bogu sličan. I te dobronamjernosti karaktera utjecat će ne samo na izvanjske postupke njegovog života, nego također i na njegove riječi i njegove misli. U srazmjeru u kojem njegov sveti Duh odbacuje nečasno ili nepošteno postupanje, u istom srazmjeru on odbacuje nečasne ili nepošteno riječi, u pogledu prijatelja ili bližnjeg ili neprijatelja; i slično tome on odbacuje i najmanju nepravdu ili neljubaznost misli u pogledu bilo kojega od njih.

Duh zdrave pameti će prema tome postupno ali sigurno

učiniti muža boljim mužem, oca boljim ocem, sina boljim sinom, ženu boljom ženom, majku boljom majkom, kćer boljom kćerkom. To će se dogoditi zbog toga što se je promijenio temelj misli i riječi i vladanja iz sebičnosti u ljubav. Onaj koji ima taj Duh zdrave pameti, sveti Duh, Duh ljubavi, volje, u onoj mjeri u kojoj ga bude posjedovao, biti će manje osjetljiv što se tiče svojih vlastitih prava, prednosti, sklonosti, i pažljiviji što se tiče prava i osjećaja i sklonosti drugih. Naravno, volju Gospodinovu, mora staviti na prvo mjesto, ali odmah do ugađanja Gospodinu on će naći užitek u ugađanju drugima s kojima može doći u kontakt, posebno onima svoje vlastite obitelji: i u skladu sa tom željom da služi drugima i da najprije ugađa Gospodinu, a zatim Gospodinovoj obitelji, i svim ljudima dok za to ima priliku, djelovat će njegove misli, biti će vođene i regulirane njegove riječi, i oblikovat će se njegovo ponašanje.

To ne znači da će muškarac ili žena koji su primili Duha zdrave pameti stoga biti najbolji muž, najbolja žena, najbolji brat, najbolja sestra, najbolji otac, najbolja majka, u svakom pogledu; zato što je, kao što smo već bili sugerirali, zadatak evanđelja o Kristu, kroz njegov učinak na civilizirani svijet, uzeti slabo ovoga svijeta, i ono što je ništavno [po vrijednosti], i podići ih u onoj mjeri u kojoj oni dolaze u posvećenje Gospodinu, i primaju Duha zdrave pameti. Naprotiv, neki koji su bili plemićkog roda, na uzvišenijoj nozi, skloniji su samo pravednosti, i da odbiju pomoć koju Gospodin nudi. Takvi mogu biti plemeniti muževi, plemenite žene, plemenita djeca, zbog toga što su bili plemićkoga roda, jer su kroz nasljeđivanje od Kršćanskih roditelja umovi bolje pribranosti i veće mudrosti. Međutim ako takvi ne prihvate Spasitelja, i ponudu novog uma, oni će se sigurno pokvariti, i njihova dobrota, blagost, itd., postat će više stvar izvanjske forme, pokrivajući

unutrašnju sebičnost, koja će prije ili kasnije iznenada iskrsnuti u njihovom potomstvu, dovodeći ih pak na niži nivo.

Misao koju želimo naglasiti je da na kojem god nivou mentalne oronulosti, nemorala ili nemudrosti istina i milost Božja dosegli muškarca ili ženu podići će ga i napraviti od njega ili nje plemenitije, čistije, ljubaznije, krotkije, više obzirnije od drugih—u onoj mjeri u kojoj on ili ona primaju taj novi um, Duh zdrave pameti.

Bolest ljudskog uma općenito je ilustrirana po pitanju nesmotrenog razmnožavanja ljudske rase. Napreduje gotovo bez obzira na zakone zdravlja, i gotovo bez pripreme za odgovarajuću brigu za potomstvo, i u krajnjem kršenju zakona prirode, priznatih u razmnožavanju nižih životnih oblika, stoke, ovaca, konja, pasa. Nikakvo čudo što Apostol nalaže vjernicima da pokazuju zdravu pamet u korištenju čovjekove najuzvišenije prirodne sposobnosti, rađanja, govoreći, „muževi, živite sa svojim ženama prema *spoznaji*.” (1. Pet. 3:7) Kada bi se slijedilo taj savjet, ako bi prevladao Duh zdrave pameti, koliko bi više obzirnosti bilo pokazano nježnim i preopterećenim ženama, od muževa koji ih uistinu vole—ophodeći se s njima prema *spoznaji*.

Međutim samo su sluge i sluškinje Gospodinove za sada primili taj sveti Duh Božji—taj Duh zdrave pameti. Hvala Bogu što je blizu vrijeme kada će kroz službe tih slugu i sluškinja, proslavljenih i ovlaštenih sa Kraljem slave, cijeli svijet biti blagoslovljen i Gospodin će izliti svoj sveti Duh, Duh zdrave pameti „na svako tijelo.”